

jus practicandi under anden Forudsætning; thi en Prøve, som efter det Lands Anskuelse, hvori den er organiseret, ikke giver jus practicandi, kan efter sin almindelige Bestaffenhed ikke betragtes som nogen Prøve, der indeholder tilstrækkelig Garanti, den kan efter sin almindelige Bestaffenhed ikke anses for at være en Prøve, der indeholder Bevis for, at Vedkommende er saadan, at man kan betroe ham en almindelig Lægepraxis i det Hele. Vi have paa dette Punkt holdt Specialisterne ude, idet vi nemlig mene, at der overfor dem ikke skal fastholdes en saadan Fordring; derfor er det, at vi have holdt Specialisterne ude i denne Paragraf og ladet Reglen om dem flyde ind i den af os foreslaaede nye Paragraf, hvoraf den praktiske Følge altsaa bliver den, at Justitsministeren overfor Specialisterne er stillet ganske anderledes frit i Bedømmelsen af, hvilke Beviser han overhovedet vil have, for at det kan tillades dem at udøve deres specielle Lægevirkksomhed her i Landet. Disse Betragtninger indeholder tillige Motivering til vort Ændringsforslag under Nr. 4. Dette er nemlig kun begrundet i, at vi som sagt ville have Specialisterne ud af Bestemmelserne i § 2, første Stykke, og henvide dem til den almindelige Bestemmelse i § 3. Vor nye § 3 er nemlig det, der svarer til det andet Stykke i Regjeringsforslagets § 2. Det Ændringsforslag, som vi have stillet med Hensyn til denne Paragraf, gaar dels ud paa at indskyde den Fordring, at Enhver, hvem der skal kunne gives Tilladelse til at udøve en begrænset Lægepraxis, skal have fyldt 25 Aar og være uberygtet. Hvad det Sidste angaar, saa er det forekommet os at være en saa naturlig Fordring, at den vel ikke vil behøve nogen videre Motivering. Hvad det angaar, at vi have forlangt, at Personen skal være 25 Aar gammel, saa er det, fordi vi have ment, at man ikke ved Lovbestemmelser burde friste medicinske Studerende eller andre unge Mennesker til at forlade Studiet, forinden de vare færdige, for at forsøge paa at nedsette sig som Læger i specielle Retninger. Der er ingen Tvivl om, at de saakaldte Specialister i Lægevidensskaben helst bør være i Besiddelse af en almindelig medicinsk Fordannelse, og at det ingenlunde vilde være et heldigt Forhold, om det i Almindelighed var Folk, der forlode deres videnskabelige Studium halvt færdige, for derpaa at kaste sig ind paa enkelte Specialitetens Gebet, og dernæst have vi ogsaa ment, at der kunde være Grund til at opstille Bestemmelser, og at der var en Trang til den, fordi det i det Hele taget er et Feitimen i Nu-

tiden, at disse Specialister blomstre meget mere end før. Det bliver mere og mere Brug, at specielle Ørene af Lægevidensskaben udsønde sig. For den store Mængde, som ikke søger at naae Maalet gjennem Studium eller ad videnskabelig Vej, antage vi, at en saadan Betingelse som 25 Aars Alderen ikke vil kunne have noget Synderligt at betyde. Dernæst have vi tilladt os en anden Ændring i Regjeringsforslagets § 2, idet det vil ses, at vi have foreslaaet, at det skal hedde, at Justitsministeren skal kunne give Personer, der have fyldt 25 Aar og ere uberygtede, naar de ved paalidelige Vidnesbyrd eller paa anden fyldestgjørende Maade have godtgjort deres Dygtighed, den omhandlede Tilladelse. Disse Ord „ved paalidelige Vidnesbyrd“ have vi indført, for ganske at fjerne den Tanke, at man skulde bane sig Udgang til den specielle Lægevirkksomhed gennem en Examen. Vi have tænkt, at der ved disse Ord navnlig maatte sigtes til paalidelige Oplysninger om, at den Paagældende virkelig med Held havde behandlet visse Sygdomme, og naar han kunde tilveiebringe saadanne, er det Udvalgets Tanke, at han, naar der i Øvrigt ikke var Noget at indvende imod hans Person, kunde vente en saadan Tilladelse.

De øvrige Ændringsforslag referere sig til de to sidste Paragrafer i Lovforslaget og bevæge sig derfor paa et noget andet Omtraade og have en noget anden Karakter end de nu omtalte. Hvad Forslaget under Nr. 6 til § 10 angaar, da er det kun stillet for at tydeliggjøre, og der skjuler sig ikke nogen Realitetsforskjel bag ved det. Der staar i Lovforslaget: „Hvis Nogen under eller i umiddelbar Følge af en Lægebehandling“, og vi have frygtet, at disse Ord kunde misforstaaes. Meningen med Lovforslaget er jo, at der ikke skal foreligge noget Bevis for Kausalitet, Narfagsforbindelse, men at det skal være nok, at Skaden indtræder lige efter, at en saadan Lægebehandling har fundet Sted. Dette Ord i „umiddelbar Følge af“ kunde nu maasse forstaaes saaledes, at det skulde være bevist, at den indtraadte Skade var en Følge af Lægebehandlingen, og derfor have vi ment, at det i alt Fald vilde være mere tydeligt at sige: „Hvis Nogen under eller umiddelbart efter en Lægebehandling mister Liv eller Førlighed.“ — Om Ændringsforslaget under Nr. 7 gjælder det Samme; det er kun stillet for tydeligere at fremhæve, hvad der i Øvrigt vistnok er Lovforslagets Mening, at det Ansvar, som der her tales om, gjælder lige saa vel for de autoriserede Læger som for de andre. — Paa